

Možná to sice působilo jinak, ale meče a s nimi spojené výprasky nebyly vším, co se na cestě dělo. Lord Ashcombe nás varoval, že nikdo, dokonce ani Minette, nesmí vědět, kdo doopravdy jsme.

Nejen kvůli utajení naší mise. Pařížští šlechtici by nikdy nedovolili neurozenému člověku, aby žil mezi nimi, bez ohledu na okolnosti. Vydávat se za šlechtice byl ve skutečnosti zločin trestaný smrtí. A jak králův správce podotkl, bylo dobré udržovat v tajnosti co možná nejvíc věcí: vzhledem k tomu, že se na svobodě pohyboval travič, člověk nikdy nevěděl, komu může důvěřovat.

Proto jsme Tom, Sally a já spolu netrávili zdaleka tolik času, kolik by se mi líbilo. Kromě vozů se zásobami měla Minette tři kočáry jen pro sebe a doprovod dvorních dam, mezi něž nyní patřila i Sally. Stejně jako v mém případě byla i její pravá totožnost tajemstvím. Vydávala se za šlechtičnu, za vzdálenou sestřenicí lorda Ashcomba ze staré země. Lord Ashcombe zajistil zvláštní kočár

pro nově jmenovaného barona z Chillinghamu, takže jsem mohl cestou studovat, a otevřený vůz pro Toma, aby za jízdy trénoval se sirem Williamem. Tomův výcvik znamenal, že i když jsem ho sledoval, většinu času jsme byli každý zvlášť.

Aspoň jsem měl pořád jako společníci Bridget. Pustil jsem ji z klece a ona blaženě poletovala mezi kodrcajícími kočáry. Poprvé za mnoho měsíců si směla protáhnout křídla. Kdykoliv jsme míjeli rybník, ráchala se v něm, namáčela si pera a pak rychle letěla za námi a se šťastným vrkáním proplachtila mým oknem. Požádal jsem Sally, aby jela se mnou, ale odmítla.

„Nemůžu. Kromě toho je lepší, když zůstanu s dívkami. Pořád probírají klepy. To by nám mohlo pomoci zjistit, kdo se snaží zabít Minette.“

Zklamalo mě to, ale její zdůvodnění dávalo smysl. „Zjistila jsi něco?“

„Až moc,“ odpověděla. „Věděl jsi, že v Královském paláci žije skoro tisíc lidí?“ Palais-Royal neboli Královský palác byl Minettin pařížský domov, kde žila se svým manželem, královým bratrem Filipem. „A nejsou to jenom samí sluhové; pořád mají plno hostů.“

A těmi jsme měli být i my. To nám umožní vyšetřovat Minettino okolí a stýkat se s jejími nejbližšími. Ačkoliv vyšetřovat tisíc lidí... žaludek, který jsem měl už tak sevřený, se stáhl ještě víc. V duchu jsem se obrátil na svého mistra. *Co mám dělat?*

Neodpověděl. A teď jsem opravdu nechtěl být sám. „Proč nestrávíš pár hodin v mém kočáru?“ zeptal jsem se Sally. „Můžeme probrat, o čem si povídají dámy, a zamyslet se nad podezřelými.“

„Řekla jsem ti, že nemůžu.“

„Tak aspoň hodinu. Za hodinu ti toho tolik neuteče.“

„Nesluší se to.“